

НЕЗАБУТНІЙ АНТІН МАЦЬКІВ

(1927—2006)

Задовго до приходу радянської влади в селянській родині Мацькових в с. Розігному Яворівського району якраз на Водохрестя 18 січня 1927 року народився син Антін. Як і кожна, ця родина виховувала дітей в любові, доброті, на засадах християнської віри, що їх Антін Мацьків проніс через усе своє життя, передбачаючи хмари і бурі, які випали на долю його родини. Після приходу большевиків у Західну Україну „визволителі“ депортували батьків і сестру. Антона Мацькова обминула ця лиха доля, бо в той час був у Львові, уже вчився у Медичному інституті, але залишився сам, без будь-якої підтримки. Стипендія не забезпечувала проживання. Тяжкими, неймовірно тяжкими були роки навчання 1946—1951. Ніхто не знає, якими зусиллями йому вдалося здобути високу освіту, зберегти спокій та гідність, бо ж нікому не міг звіритися, що батьків вивезли, не мав у кого просити допомоги, а студенти ходили на вечірки в костюмах і новому взутті, хоч у ті часи всі жили дуже скромно. Але для Антона і це найскромніше було недоступне.

Після закінчення Інституту працював у Заліщиках, удосконалював хірургічну майстерність. Молодий, стрункий, вродливий, з правильними рисами обличчя і ще строгішим типом поведінки, тактовний, з вишуканими манерами. Не було відбою від дівчат. Але він не піддавався, линув до Львова, де була Дана Копач, що закінчила фармацію. З якою повагою і натхненням, вдячністю і любов'ю говорив про неї! У Львові влаштувався в Інститут переливання крові. 1958 року одружився з Даною. Народилася донечка Христина. Радости не було меж.

Працював хірургом, викладав також у Медичному коледжі. Вільний час використовував для відвідування бібліотеки та наукової праці. Під керівництвом Трошкова захистив кандидатську дисертацію за новим методом хірургічного лікування слоновости. Після захисту перейшов у залізничну лікарню, а з 1987 року до пенсії був асистентом кафедри загальної хірургії № 2. Відтоді про асистента хірурга Антона Мацькова ходять розповіді-легенди. Студенти не те що поважали і любили його — для них він був кумиром! З курсу на курс переказували, як при всій групі показував дочці великого начальника, з якими пальчиками, нігтиками і

волосячком треба приходити до хворих. Студентам подобалося, що правила стосувалися усіх. Мацьків не шкодував сил, пояснював, навчав, повторював і вчив не лише хірургії, а й доонтології. Сам був прикладом наймилосерднішого підходу до пацієнтів. Група студентів, з якою виїздив у Херсонську область на збирання урожаю 1964 року, була захоплена своїм керівником, який дбав і про побут, і про харчування, і про здоров'я студентів. В інших групах керівників цікавило лише „виконання плану“, хворих студентів часто відправляли на роботу в поле. Антін Степанович дуже докладно вислуховував скарги студентів і призначав лікування. Ніколи не кричав, не кривдив і не зневажав гідности.

Минули роки. Уже давно студентів не посилають у східні області збирати врожай. Його учні вирости, самі стали вчителями і сьогодні кажуть: „То був найкращий викладач!“ Не забувають. Посіяне зерно сходить добром. На пенсійному відпочинку появилася нова кагорта пацієнтів — знедолені, окрадені державою пацієнти-пенсіонери.

Степанович був невідмовний. Хто тільки не звернувся б, зразу поспішав на допомогу. В дощ чи мороз, у будь-яку негоду, вже сам немолодий, намагався допомогти. Тратив сили, здоров'я, але в душі була радість, що комусь зняв біль, іншому полегшив життя.

Не втомлювався повторювати, що в житті дуже багато завдячує дружині.

При кожній згадці про Антона Мацькова, лікаря з покликання, виринає світлий образ доброти, виrozumіння до людських помилок, милосердя, готовності допомогти й водночас залишитися непомітним і незворушним, ніби не він спричинився до перемоги над недугою.

У пам'яті студентів, колег і пацієнтів Антін Мацьків завше живий.
Вічна йому пам'ять!

*Від імени лікарів, колишніх студентів —
Маркіян СЛУЖИНСЬКИЙ*